О Істино, свята і Божа,
Зійди з Хреста, немов яса!
Нехай воскресне цвітом гожим
Ще раз твоя земна краса.
Бо стигне серце. Знов чужинське
Пускає корені зело,
А рідне слово материнське
Вже полишає і село.
Але ж чуже душі не гріє,
Чужі вітри — причина сліз;
В чужих полях вмира надія
І не народить пісню із
Джерел отрути чужомов'я!
Лише Вітчизна має дар
В до болю рідному гніздов'ї
Звільнити душу від примар.